

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADD, REBECCA

Ai curajul să iubești! / Rebecca Radd. – București: Smart

Publishing, 2016

ISBN 978-606-8823-26-3

821.135.1-31

Carte editată în regim „self publishing“.

Redactarea și corectura textului aparțin autorului.

Smart Publishing nu își asumă răspunderea pentru
punctul de vedere al autorului.

Copyright © 2016 Rebecca Radd

Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2016 Smart Publishing

ISBN 978-606-8823-26-3

București 2016

Smart Publishing este o editură dedicată publicării, tipăririi, promovării și distribuției
cărților autorilor români. Orice autor care publică la Smart Publishing își poate vedea
cartea în librării în 30 de zile și mai puțin.

Vrei să-ți publici cartea simplu și rapid?

Contactează-ne la: tel. 0731.057.359; office@smart-publishing.ro.

www.smart-publishing.ro

Rebecca Radd

Ai curajul să iubești!

smart
PUBLISHING

Prolog

Trag adânc aer în piept și îmi ridic ușor mâinile. Parcă plutesc. Pun piciorul drept în fața mea și îmi las greutatea pe el, după care mă lansez într-o piruetă. Muzica mă poartă pe aripile ei maiestuoase. Chiar dacă sunt conștientă de tot ceea ce mă înconjoară, sunt, în același timp, în universul meu, armonios construit. Vocea cântărețului începe puternic, dar sună estompat în urechile mele. Sunt deja mult prea absorbită de propriile mișcări.

În ciuda faptului că nu-i pot distinge cuvintele, îi simt pasiunea. Îmi transmite fiori prin tot trupul. Face ca sângele meu să clocotească și mintea să mi se trezească dintr-un somn îmbătător. Îmi las ușor corpul pe spate, arcuindu-mă.

Aceasta este calea mea de evadare. Niciodată nu mă simt mai liberă ca atunci când dansez. De parcă totul s-ar schimba, de parcă aș fi alta. Nimic altceva nu mai contează. Curând, mișcările vin de la sine, fără să mai fie nevoie să le gândesc. Sunt involuntare și naturale. Fac doi pași la stânga și trasez un semicerc larg cu piciorul drept. Sar grațios, iar mâinile mi se depărtează de corp. Instinctiv, știu că mă apropiu de finalul melodiei. Dau, deci, tot ce am mai bun, făcând piruete scurte și rapide, lăsând fusta lungă și roșie să se ridice frumos de pe corpul meu.

Muzica se oprește iar eu inspir adânc. Mă simt revitalizată, nicidecum obosită. Cineva începe să bată din palme și acela este momentul în care tresar.

Cu inima bubuindu-mi, mă întorc brusc. Colin, singurul care pare să mă înțeleagă, îmi zâmbește în timp ce se sprijină de tocul ușii.

– Asta nu a fost rău deloc. Acum, ce ai zice de un dans?

Capitolul 1

– Trebuie să înțelegeți importanța curajului în viața acestor personalități. Au fost adevărați lideri, iar deciziile lor i-au afectat direct pe oamenii care-i urmau. Vă puteți imagina stresul la care erau supuși? Presiunea era extraordinară! Dar contrar părerii generale, care consideră că prudența este cu mult mai importantă, curajul și prudența trebuie să coexiste. Sunt trăsăturile definitorii ale oricărui mare conducător.

Îl ascult pe profesorul de Istorie cum ne povestește despre marii lideri ai lumii și despre caracteristicile comune ale acestora. Vorbește entuziasmat și toată lumea îl urmărește atentă. Este unul dintre cei mai buniprofesorii. Întotdeauna știe cum să-și facă orele interesante și nimeni nu a tras chiulul de la ele.

Dar pentru prima dată în cei trei ani de liceu, orele sale nu mi-au captat complet atenția. Și nu că ar fi vina lui. Eu am, însă, alte gânduri.

I-am promis lui Colin, cel mai bun prieten al meu, că am de gând să merg să discut cu profesoara lui de dans, care „din fericire” predă și la noi la liceu. Întotdeauna am fost timidă și chiar dacă sunt pasionată de dans, nu mi-am imaginat vreodată să merg la cursuri și să... dezvălui lucrul acesta. Cumva, pot dansa doar în intimitatea casei mele, departe de privirile curioșilor. În afară de Colin, care m-a surprins accidental cu ani în urmă, nimeni nu știe cât de

mult iubesc dansul. De atunci, el vine pe la mine și mă învață diferiți pași. Consideră că am talent și nu zic, poate chiar are dreptate. Dar eu folosesc această metodă doar pentru a evada din închisoarea realității, nimic mai mult.

Dar Colin este insistent și a spus că ar trebui măcar să încerc să urmez niște cursuri. Mi-a zis că va fi acolo să mă susțină și că își dorește mult să fac asta.

„Meriți să îți dovedești că poți, Lara. Regretele cele mai mari sunt cauzate de lucrurile pe care nu le-ai făcut”, mi-a spus el în timp ce mă privea insistent, încercând să mă facă să-i înțeleg punctul de vedere. Și o parte din mine știa că are dreptate. De aceea i-am promis că voi face ceva în acest sens. Iar eu îmi țin *întotdeauna* promisiunile.

– Vedeți voi copii, curajul este, în unele cazuri, mult mai important decât prudența. Este nevoie de curaj să te poți declara învins. Pentru a-ți călca în picioare mândria și orgoliul nu este nevoie de prudență, ci de *curaj*. Prudența lasă loc speranței, îndoii, temerii. Curajul este brutal și lipsit de o cale de scăpare. Odată ce ești suficient de curajos să faci ceva și te decizi să faci acel lucru, nu te mai uiți în urmă. De aceea curajul nu trebuie privit ca un lucru nesăbuit.

Nu sunt de acord cu profesorul. Dacă oamenii ar fi fost mai degrabă prudenți de-a lungul timpului, atunci probabil că nu ar mai fi existat atâtea războaie, atâtea morți, atâtea inimi rănite și atâtea situații fără rezolvare. Curajul a demonstrat că poate face rău maselor într-un timp record.

O decizie luată din vanitate împreună cu mult curaj și... *bum!* Distrugere totală. În plus, mai există situațiile în care deși ești suficient de îndrăzneț să îți asumi anumite riscuri, lucrurile nu decurg benefic pentru tine. Cu ce te lasă curajul la sfârșit? Dezamăgire, pustiire.

– Sunt convins că mulți dintre voi asociază curajul cu nesăbuintă. Există o mare diferență între cele două. Nu, nu mă priviți așa neîncredători. Vă explic imediat. Nesăbuintă înseamnă să nu vrei să fii conștient de riscuri sau să acționezi fără să te gândești înainte. Curajul presupune să alegi să lupți, dar dorind să-ți asumi riscurile respective, indiferent de cât de mari sunt.

Asta credeți? Pentru că suna ca o idioțenie pentru mine.

– Chiar și dacă știi că victoria nu este garantată. Să faci tot ce se poate pentru a te asigura că ieși câștigător.

Ei bine, dacă m-ar întreba cineva, aș zice că linia ce delimitează nesăbuintă de curaj este prea subțire ca să poată exista o distincție clară. De aceea prefer să fiu prudentă. Tocmai din acest motiv situația în care mă aflu este foarte delicată. Complicată totodată. Mă împinge să fiu ceva ce nu sunt. Ceva ce nu cred că pot sau vreau să devin. Modul meu de a fi nu mă ajută absolut deloc. Ba chiar mă încurcă într-o oarecare – *mare* – măsură.

Dar acum nu am ce altceva să fac. Poate doar să încerc să fiu *curajoasă* și să sper că totul se va termina cu bine.

În momentul în care o văd pe profesoara de dans, simt că rămân fără aer. Totul pare să devină mult mai... *real*. Nu mai este doar imaginația mea. Înghițind în sec, mă îndrept spre ea – o femeie plăcută, nu foarte înaltă, dar cu o ținută mândră.

Calmă. Fii calmă.

Timiditatea și rușinea mea nu fac deloc bine în astfel de situații. Trag aer în piept și încetez să-mi mai frământ mâinile. Dacă o să mă duc la ea tremurând, abia ținându-mă pe picioare, nu mă va crede în stare să fac o singură piruetă. Nici nu mai vorbesc de dans în adevăratul sens al cuvântului.

Mă uit în geamul din stânga mea și văd că părul meu e un dezastru de șuvițe brune. Nu pare cea mai bună zi a mea. Îmi trec o parte din el după ureche și încerc un zâmbet. Se vede că este forțat, deci renunț la el. Cu pași mărunți, mă îndrept spre profesoară.

– Mă scuzați, încep eu. Știu că oferiți cursuri gratuite de dans. Voiam să aflu dacă mai aveți locuri... adică... dacă mai este valabilă oferta.

Câteva cuvinte și deja mă bâlbâi. Minunat!

– Da. Oferta mai este valabilă, îmi răspunde ea calm, observând probabil că sunt tensionată. Dar va exista o selecție pentru că cei care vor participa la cursuri vor ajunge, cel mai probabil, la echipa de dans a școlii. Așa că încercăm să-i alegem numai pe cei care au șanse să progreseze.

Ce?

Inima mi se oprește în loc.

Nu știu de ce mai încerc. Mai mult ca sigur nu mă va considera suficient de bună încât să pot progresa până la nivelul la care să fac performanță. Îmi vine să mă întorc pe călcâie și să dispar cât mai repede de acolo. Ce o fi fost în capul meu? Sunt atâția dansatori buni! Să cred că eu voi fi aleasă este doar o iluzie.

Dar apoi, este o altă voce în capul meu care chițăie de nerăbdare. Ea susține că aceasta este șansa mea, că pot impresiona. Însă strigătul ei este atât de slab, încât pare o șoaptă.

Scutur ușor din cap, încercând să scap de toate frământările. Nu vreau să le las la vedere cât timp nu sunt singură. Întotdeauna mi-am dorit să par puternică.

Voi putea să-mi las grijile în voie când voi ajunge acasă.

– Vineri, între orele 12:30 și 14:30. Te aștept cu nerăbdare, îmi spune ea oferindu-mi un zâmbet încurajator.

Eu însă mă simt amorțită pe dinăuntru. Ultima mea fărâma de calm și de încredere se destramă. *Vineri*. Asta înseamnă că am nici mai mult, nici mai puțin de două zile la dispoziție să mă pregătesc. Atât de puțin timp.

Și nici măcar nu mi s-a spus ce ar trebui să fac la aceste selecții.

Îmi adun gândurile și îmi întorc privirea spre locul în care stătea profesoara. Ea însă a dispărut. Mă uit în stânga și-n dreapta. Parcă s-a evaporat.

– Oh.